ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

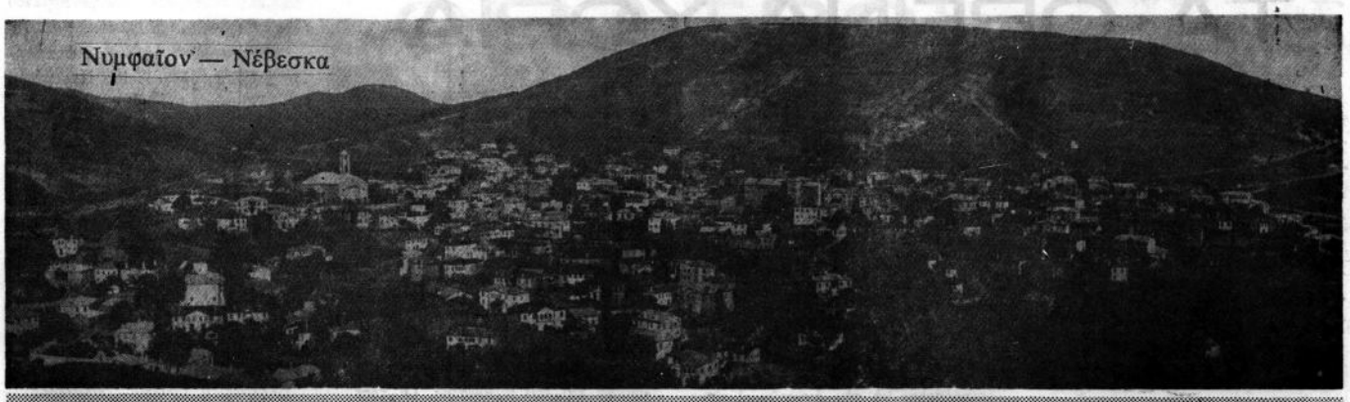

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΥΜΦΑΙΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΝΥΜΦΑΙΩΤΩΝ «Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ»

Ἀριθμὸς φύλλου 69 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1981	ΕΔΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Ὁδὸς Χαλκέων 11 Τηλ. 278-455	Ὑπεύθυνος δάσει τοῦ Νόμου: Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Νυμφαιωτῶν	Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Α. ΣΥΝΑΠΑΔΟΣ Φιλ. Ἑταιρείας 45, Θεσ)νίκη

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ἐσημειώθη συρροὴ ἐπισκεπτῶν εἰς τὸ Νυμφαῖον. Ἀπὸ τὴν ἑορταστικὴν ἀτμόσφαιραν τὸ ὡραιότερον καὶ συγκινητικότερον σημεῖον ὑπῆρξε ἡ πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κοινότητος πρότασις τοῦ ἐν Καστορίᾳ εὐγενοῦς Γουνεμπόρου κ. Γεωργίου, ὅπως ἐξευρεθῇ κτίριον κατάλληλον πρὸς στέγασιν παραρτήματος ἐπιχειρήσεως «Γούνας» ἐν Νυμφαίῳ.

Χαιρετίζω τὸ γεγονὸς μὲ αἴσθημα ἀπὸ ἐκείνας πού γεμίζουν τὴν καρδιὰ ἀνακουφίσεως, διότι εἶναι εἴδησις διὰν μὲ χαρὰν καὶ ἱκανοποιοῦν τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης. Καὶ μόνον διότι παρουσιάσθησαν Ἄνδρες Καστοριανοί νὰ σκέπτωνται καὶ νὰ συζητοῦν θέμα ἀναγεννήσεως τοῦ Νυμφαίου, μαρτυρεῖ ὅτι ἡ γείτων Καστορία ἐπανευρίσκει τὸν ἑαυτόν της, διότι ὡς μεγαλυτέρα ἦτο πάντοτε φίλη καὶ ὑποστηρίκτρια τῆς Νεβέσκης. Ξεύρω ὅτι, ὡς συνήθως, θὰ σημειωθοῦν ἀντιδράσεις πολλαχόθεν εἰς τὴν διατυπωθεῖσαν εὐγενῆ σκέψιν τοῦ κ. Γεωργίου. Δὲν γνωρίζω προσωπικῶς τὸν Ἄνδρα, ἀλλὰ τὸν προσατενίζω ὡς σωτῆρα τῆς Κοινότητός μας καὶ ἕνας τοιοῦτος τίτλος ἔχει ἠθικὴν βαρύτητα. Ἡ ὁλοποίησις τῆς σκέψεως ταύτης, εἴτε ὑπὸ τοῦ διατυπώσαντος αὐτὴν κ. Γεωργίου, εἴτε ὑπὸ οἱουδήποτε Ἄλλου, δὲν ἀλλάζει τίποτε ἀπὸ τὴν στάσιν πού πρέπει νὰ τηρήσουν εὐγνωμόνως τὸ Σύνολον τῶν Νυμφαιωτῶν ἔναντι τοῦ οἱουδήποτε ἐρχομένου ὡς Σωτῆρος τοῦ Οἰκισμοῦ μας.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὑπενθυμίζω τὸ ρητόν, «Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρας κίνει». Δηλαδὴ ἡ προστάτις Θεὰ Ἀθηνᾶ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της ὑπὸ μορφὴν Καστοριανοῦ Ἀνδρὸς, ἀλλὰ χρειάζεται ἀπαραιτήτως καὶ σχετικὴ κίνησις τῶν Νυμφαιωτῶν. Φαίνεται ὅτι ἡ Μοῖρα ὥρισε ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ Νυμφαίου ἐναπόκειται εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὁμάδος τῶν Πατριωτῶν μας πού εὑρίσκονται ἐργαζόμενοι εἰς τὴν «Γούναν» τῆς Καστορίας. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φωτίσῃ νὰ ἀρθοῦν στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων. Ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος ἐλπίζω νὰ συμφωνήσῃ μαζύ μου, ὅτι μεταξὺ τῶν Μεγάλων Εὐεργετῶν τῆς ξακουσμένης Νεβέσκης ἀπέβησαν καὶ οἱ γουνεργάται Νυμφαιῶται. Ἐμπρός, Πατριῶται μας τῆς Καστορίας, ἁπλῶστε τὸ χέρι σας διὰ νὰ λάβετε τὸ τιμητικὸν στεφάνι τοῦ Εὐεργέτου σας πού σᾶς προσφέρει ἡ Κοιτὶς τῶν Προγόνων σας. Μὴ ἀφήνετε νὰ σᾶς διαφύγει ἡ τιμητικὴ αὕτη εὐκαιρία. Ἡ ἀπώλεια ὀλίγων τινῶν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς πόλεως Καστορίας, ἰσοφαρίζεται ἀπὸ τὴν χαρὰν πού θὰ σᾶς δώσει τὸ γεγονὸς, ὅτι Σεῖς ἐσώσατε τὸ χωριό μας κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην στιγμήν.

Τὸ Νυμφαῖον εἶχε δίκαιον πού προσέβλεπε εἰς τὴν «Γούναν» ἀλλὰ ἀτυχῶς δὲν εὑρέθησαν γραπτὰ στοιχεῖα πού θὰ ἐπιβεβαίωναν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι οἱ Νεβεσκιῶται πάντοτε, ἠργάζοντο εἰς τὴν γούναν ἐντὸς τοῦ Οἰκισμοῦ των. Βλαχιστί ἡ γοῦνα λέγεται Κιούρκου. Καὶ εἶναι γεγονός, ὅτι εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος αἰῶνος ἐπί σειρὰν πολλῶν ἐτῶν ἀνθοῦσε ἐν Νεβέσκῃ, νομίζω στὴν οἰκίαν Οἰκονομίδη, ἐργαστήριον γούνας μὲ τὸν ἀείμνηστον ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΙΟΥΡΤΣΗΝ, ὁ ὁποῖος ἐκ συμπτώσεως κατήγετο ἐκ Καστορίας. Γουνοποιοὶ ἦσαν καὶ οἱ Νεβεσκιῶται Κώστας Θώμιος, Τσιότσιος Μισιρλῆς καὶ οἱ υἱοί του Θωμᾶς καὶ Κώστας. Πιθανὸν νὰ ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι Κιουρτσῆδες. Δίκαιον λοιπόν, ἀλλὰ καὶ σωτήριον συνάμα, θὰ ἦτο ἡ ἐμφάνισις καὶ πάλιν τῆς ἐπιχειρήσεως γούνας ἐν Νυμφαίῳ. Σήμερον δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐνισχυθῇ ἀκόμη περισσότερον ἡ μεταξὺ Καστορίας καὶ Νυμφαίου ὑπάρχουσα φιλία διὰ τῆς συνεργασίας πού πρέπει νὰ ἀρχίσῃ τὸ συντομώτερον.

Ν.Γ. ΦΙΣΤΑΣ

Τραγοῦδι Εἰρήνης

Ἀπὸ μὴ ἐκδοθεῖσαν εἰσέτι ἐργασίαν μου, χάριν τῶν Ἀναγνωστῶν τῆς «Φωνῆς τοῦ Νυμφαίου» παραθέτω τὰ ὡς κάτωθι:

Διερχόμεθα ὡς ἀνθρωπότης περίοδον καθ' ἣν ἡ ἐγκληματικότης λαμβάνει διεθνῶς ἀνησυχητικωτέρας διαστάσεις καὶ γενικῶς τὸ κῦμα τῆς βίας ἐπεκτείνεται παντοῦ. Συνέπεια τοῦ γεγονότος αὐτοῦ προβάλλει, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀτόμου δὲν ἀπολαμβάνει πλέον τῆς δεούστης προσοχῆς καὶ τοῦ ἐπιβεβλημένου σεβασμοῦ παρὰ τῶν Συναν θρώπων. Γύρωθεν ἡμῶν ὅλοι ἔχομεν πληθώραν σχετικῶν παραδειγμάτων. Ὡς ἐκ τούτου, αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔρχεται στὸν νοῦ μου τὸ ὡς κάτωθι τραγοῦδι εἰρήνης τοῦ ΝΕΟΝΑΡΔΟΥ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ, ὅστις ὕμνησε τὴν ἱερότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς:

«Καί σύ, ἄνθρωπε, πού κοιτάζεις ταῖς θαυμαστὲς
δημιουργίες τῆς Φύσεως, σκέψου ὅτι ἡ κατασκευὴ
τοῦ σώματος πού εἶναι τόσον τέλεια στὰ μάτια σου,
δὲν εἶναι τίποτε μπροστὰ στὴν ψυχὴ πού κατοικεῖ
μέσα σ' αὐτό.
Γιατί αὐτὴ ἡ ψυχή, ὅτι καὶ ἂν εἶναι, ἔχει
κάτι τὸ Θεῖον.
Μὴ τὴν ἐμποδίζεις λοιπὸν νὰ κατοικῇ σ' αὐτὸ τὸ
σῶμα, ὅσον καιρὸν θέλει.
Μὴ ἀφανίζεις αὐτὴν τὴν ζωήν, τὴν τόσον ὡραίαν,
πού ἀληθινά, αὐτὸς πού δὲν τὴν ἐκτιμᾷ, δὲν
εἶναι ἄξιος ὁ ἴδιος νὰ τὴν ἔχῃ».

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ προσθέσω τίποτε ἐπὶ πλέον εἰς τὸν ὑπέροχον αὐτὸν ὕμνον τῆς ζωῆς. Ἂς τὸν κατανοήσωμεν λοιπόν, ἂς ὁπλισθῶμεν μὲ θάρρος διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἀναποφεύκτου θανάτου μας, καὶ ἂς πιστεύωμεν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ζωῆς μας ὑπὸ οἱανδήποτε μορφήν.

Ἰατρὸς Νεβεσκιώτης
Ν. Γ. ΦΙΣΤΑΣ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ὑπενθυμίζω εἰς ὅλους τούς Πατριώτας μας, ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε ὅλα τὰ Κράτη, ὅλαι αἱ Κοινότητες καὶ ὅλαι αἱ Οἰκογένειαι, ἐν ὄψει τοῦ μεγάλου κινδύνου ἐνώνονται εἰς Οἰκουμενικὴν Ὁμάδα σωτηρίας καὶ σταματοῦν ἕκαστος τὴν πάσης φύσεως κωλυσιεργίαν καὶ ἀντιπολίτευσιν. Ἡ ἰδιαιτέρα μας ἔνδοξος Πατρίς, τὸ Νυμφαῖον, ἱκετεύει ὅλους τούς Πατριώτας νὰ ἀρθοῦν εἰς τὸ ὕψος καὶ τὰς οὐσιώδεις ἀνάγκας τῶν δυσκόλων δι' αὐτὴν περιστάσεων. Οἱ ἰθύνοντες ἂς κηρύξουν πενταετῆ τοὐλάχιστον ἀνακωχὴν μεταξύ των καὶ ἂς ἑνωθοῦν εἰς ἕνα ἀρραγὲς διευθύνον Σῶμα. Ἡ ἕνωσις αὕτη θὰ λογισθῇ ὡς ἡ μεγαλυτέρα ὑπηρεσία των πρὸς τὴν Γενέτειράν μας. Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ παραμερίσωμεν ὅλοι γενικῶς τὰς ἐγωϊστικάς μας ἀντιλήψεις.

Ν.Γ. ΦΙΣΤΑΣ

ΤΑ ΟΡΕΙΝΑ ΧΩΡΙΑ

Τὰ ὀρεινὰ χωριὰ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας εὑρίσκονται εἰς δημιογραφικὴν καταρρεύσιν διὰ πολλοὺς λόγους. Εἷς ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἀνισομερὴς περιφερειακὴ ἀνάπτυξις. Αἱ κυβερνητικαὶ ὑποσχέσεις σπάνια ὑλοποιοῦνται. Αἱ Νομαρχιακαὶ πιστώσεις ἐμφαίνονται εἰς τὰ χαρτιά, ἀλλὰ δύσκολα φθάνουν εἰς τὰ ὄψη τῶν βουνῶν. Τὰ Ὀρεινὰ χωριὰ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας φθίνουν, σβήνουν καὶ ἀργοπεθαίνουν, ἐνῶ θὰ ἀνεχαιτίζετο ἡ κατάρρευσίς των, ἐὰν διετίθεντο μερικὰ πραγματικὰ ἑκατομμύρια διὰ μίαν σειρὰν ἔργων ἀπαραιτήτων, διὰ τὴν ἐπιβίωσίν των. Δὲν ὠθοῦμαι εἰς τὰ ἑκάστοτε γραφόμενά μου ἀπὸ πνεῦμα τι ἀντιπολιτεύσεως, ἀλλὰ περιγράφων τὴν σκληρὴν πραγματικότητα κάμνω ἔκκλησιν πρὸς τὴν Πολιτείαν μας ὅπως μᾶς προσέξει.

Κάπου - κάπου πληροφορούμεθα, ὅτι γίνονται συζητήσεις καὶ μελέται ἐννοεῖται χωρὶς νὰ ἐρωτᾶται ὁ ἐνδιαφερόμενος Λαός, διὰ νὰ ἐκπονηθῇ πρόγραμμα τι πού θὰ συντελέσει στὴν ἐφαρμογὴν μέτρων, ὥστε νὰ βελτιωθῇ ἡ ζωὴ εἰς τὴν ὕπαιθρον καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ ὀρεινὰ χωρία. Ἄραγε ὅμως θὰ βροῦν ζωὴν ὁτὰ ὀρεινὰ χωριὰ διὰ νὰ τὴν βελτιώσουν; Ἀμφιβάλλω, διότι μέχρις ὅτου ἀποφασισθῇ κάτι τι σχετικόν, ἡ ζωὴ θὰ ἔχει ἤδη ἐξαφανισθεῖ.

Μερικοὶ ἐκ τῶν συζητούντων Κυρίων, πού εἶναι καλοὶ καὶ ἄξιοι διὰ τὰ γραφεῖα των, παρουσιάζονται κάπως ἀνίδεοι τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος, διότι ἐξακολουθοῦν νὰ πιπιλίζουν τὴν ἄποψίν των, ὅτι δῆθεν ἡ ἵδρυσις τῶν ὀρεινῶν χωρίων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δουλείας μας ἔγινε μόνον διὰ λόγους ἀσφαλείας, καὶ τώρα πού κατ' αὐτούς ἔχουν ἐκλείψει οἱ λόγοι ἀσφαλείας, θὰ πρέπει νὰ πρυτανεύσουν ἄλλοι παράγοντες εἰς τὴν διάπλασιν τῆς ζωῆς εἰς τὴν ὕπαιθρον. Μὲ τὰς σκέψεις των αὐτὰς προτείνουν μεταφορὰν διαφόρων οἰκισμῶν, εἰς περιφερείας πλέον παραγωγικὰς καὶ ἀποδοτικάς, καὶ ἐπὶ πλέον ζητοῦν τὴν συνένωσιν πολλῶν χωριῶν εἰς «ἀγροτοπόλεις».

Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ προτείνουν διὰ νὰ καταστῇ ἡ οἰκονομία ἀποδοτικώτερη καὶ ἔτσι θὰ βελτιωθῇ ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων. Ἡ προσεκτικὴ ὅμως ἔρευνα τῆς ἱστορίας πείθει, ὅτι δὲν ἦτο ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀσφαλείας τὸ βασικὸν κίνητρον πού ὥθησε τούς Προγόνους μου Μακεδόνας στὸ κτίσιμο ν ὀρεινῶν χωρίων των. Φρονῶ ὅτι ἦτο ἡ ἐκδίκησίς των διὰ τὰ δεινὰ πού ὑπέστησαν εὑρισκόμενοι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν τότε κατακτητῶν μας. Διηρπάγησαν τὰ ὑπάρχοντά των, ἐθανατώθησαν μέλη τῶν Οἰκογενειῶν των, ἀπήχθησαν τὰ κορίτσια των, καὶ τότε ἐμφορούμενοι ἀπὸ πνεῦμα ἐκδικήσεως ἀνέβηκαν στὰ βουνά, ὅπου καὶ ἔθεσαν τὰς βάσεις τῆς Ἀντιστάσεως τοῦ Μακεδονικοῦ Λαοῦ. Ὁ τότε Λαός μας δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην μόρφωσιν διὰ νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ σκέπτεται περὶ προαγωγῆς τῆς οἰκονομίας καὶ περὶ ἀνέσεων τῆς διαβιώσεως. Οὔτε ἀνέβηκε στὰ βουνὰ ἀναζητῶντας γραφικὴν ζωήν, διότι εἶχε πεῖραν τῶν πολλῶν δυσκολιῶν πού θὰ συνήντα στὰ βουνά. Ἀνέβηκε ὅμως διὰ νὰ πολεμήσει τούς ἐχθρούς του καὶ τὸ ἐπέτυχε μὲ πολλὰς θυσίας του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὴν ἀγνοοῦν οἱ μεριμνῶντες σήμερον διὰ τὴν διάπλασιν τῆς ζωῆς τῆς ὑπαίθρου.

Δὲν ἐπεκτείνομαι, διότι ἔχω γράψει πολλά, ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ θέματος. Ἂς ρίψωμεν ὅμως μίαν ματιὰν εἰς τὰς «ἀγροτοπόλεις» πού προτείνουν. Ἐγὼ τὰς βλέπω σὰν μίαν «Πολυκατοικίαν ἀγροτῶν» πολὺ μεγάλην, πού θὰ ἔχει καὶ πλεονεκτήματα καὶ πολλὰ ἀδύνατα σημεῖα. Πᾶσα ὅμως Πολυκατοικία διὰ νὰ ζήσῃ ἔχει ἀνάγκην ὄχι μόνον ἀπὸ ἀφθονίαν ἀγροτικῶν προϊόντων καὶ ἀπὸ κέρδη χρηματικά, οὔτε μόνον ἀπὸ ἀφθονίαν κέντρων ψυχαγωγίας πού θὰ φυτρώσουν εἰς τὰς ἀγροτοπόλεις. Ἔχει, τὸ λέγει ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη, ἀνάγκην καὶ ἀπὸ «πράσινο» πού ἐξασφαλίζει τὴν ὑγείαν τῶν κατοίκων. Αὐτὸ τὸ πράσινο κέντρον ὑγείας τὸ διαθέτει μόνον τὸ βουνό.

Παράδειγμα: Εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Ἀμυνταίου, πλὴν τῆς πόλεως Ἀμύνταιον ἔχομεν πληθώραν χωριῶν. Ἐὰν τὰ ἑνώσωμεν, τότε θὰ δημιουργήσωμεν, καλῶς ἢ κακῶς, ἄλλην μίαν ἀγροτόπολιν μεγάλην. Τὴν σημασίαν αὐτῆς ἂς τὴν κρίνουν οἱ κ.κ. ἀγροπατέρες. Ἐγὼ ἐπισημαίνω ἁπλῶς, ὅτι ὅπως οἱ κάτοικοι τοῦ νῦν Ἀμυνταίου ἔτσι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς νέας αὐτῆς ἀγροτοπόλεως θὰ ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἑνὸς πνεύμονος πού θὰ τούς ξεκουράζει καὶ θὰ τούς ζωογονεῖ. Λοιπὸν ὁ πλησιέστερος καὶ σπουδαιότερος αὐτὸς πνεύμων εἶναι τὸ νῦν Νυμφαῖον. Ἑπομένως οἱ ἀγρότες τῆς περιφερείας μας ταύτης τοῦ Ἀμυνταίου εἴτε διατελοῦν διασκορπισμένοι εἰς τὰ νῦν χωρία των, εἴτε θὰ διατελοῦν σὲ λίγο εἰς τὴν ὑπὸ κατασκευὴν ἀγροτόπολίν των, πάντοτε θὰ ἔχουν ἀνάγκην τοῦ πνεύμονος σωτηρίας των, δηλαδὴ τοῦ Νυμφαίου.

Δὲν ζητῶ ἀπὸ τὴν Πολιτείαν νὰ κάμῃ τὸ Νυμφαῖον μίαν «Βουνόπολιν», ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἕνα χωριὸ ἱκανὸν νὰ ἐπιζήσῃ. Τὸ χρειάζονται ὅλα τὰ χωριὰ μας τοῦ κάμπου Ἀμυνταίου, καὶ διὰ τούς γνωστούς λόγους τὸ χρειάζονται καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Πτολεμαΐδος καὶ πέριξ.

Κύριοι ἐκπρόσωποι τῆς Πολιτείας καὶ ἰτοῦ Λαοῦ, ὁ κάμπος θὰ προσφέρει εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς περιοχῆς τὰ ἀγροτικά του καὶ λοιπὰ χρήσιμα προϊόντα, ἀλλὰ καὶ τὸ βουνὸ Νυμφαῖον θὰ προσφέρει τὴν ὑγείαν καὶ τὴν χαράν. Αὐτὸ λέγεται συμφωνία Κυρίων πού τὴν ἐπιβάλλει ἡ σύγχρονος Ἐπιστήμη.

Σκοπὸς τοῦ ἄρθρου μου τούτου εἶναι ἡ ἐνημέρωσις τῶν ἀπανταχοῦ Συμπατριωτῶν καὶ φίλων περὶ τοῦ Νυμφαίου, τὸ ὁποῖον ἐπί πέντε αἰῶνας ἐθέριμαινε εἰς τὰ σπλάχνα του τὸν παλμὸν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Γένους εἰς τὸν Δυτικομακεδονικὸν χῶρον. Τὸ Νυμφαῖον κατὰ τὴν δουλείαν μας ἦτο μία νησίς ἡμιελευθερίας. Οἱ ἀνελθόντες στὰ βουνὰ ἐκράτησαν τὴν σημαίαν τοῦ ἀγῶνος καὶ ἔδωσαν πρῶτοι τὸ παράδειγμα τῆς θυσίας καὶ τοῦ πνεύματος. Οἱ τότε Ἀρματωλοί μας ἦσαν Πρόδρομοι τῶν μετέπειτα Πολεμάρχων πού ἔδωσαν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Γένος. Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω μαχηταί τοῦ Ἔθνους μας συνετέλεσαν εἰς τὴν σύνθεσιν ἑνὸς ἔπους, πού ὁ Ἑλληνισμὸς πρέπει νὰ τὸ τιμᾶ καὶ νὰ τὸ σέβεται. Τὸ ἔπος αὐτὸ εἶναι μία ἀνεκτίμητος κληρονομία. Λόγω τῆς ἐπικρατούσης τότε ἀγραμματοσύνης σώζονται ἐλάχιστοι γραπταί μαρτυρίαι. Μένουν ὅμως ὡς ζωντανὴ πηγὴ οἱ θρύλοι καὶ τὰ δημοτικὰ τραγούδια. Αὐτῶν ἡ μελωδία ἐκράτει ὀρθίας τὰς ψυχὰς τοῦ Λαοῦ καὶ ἐγαλβάνιζε τούς ἥρωας τῶν βουνῶν. Ἕνα τῶν ὁποίων ὑπῆρξε καὶ ἡ ΝΕΒΕΣΚΑ μας. Πλὴν τῆς ἱστορίας καὶ τῶν παραδόσεων θέλω νὰ ὑπογραμμίσω καὶ τὴν σημερινὴν τῆς Γενετείρας μου ὀντότητα.

Τὸ Νυμφαῖον πρέπει νὰ τὸ βλέπουν οἱ πάντες, ὄχι σὰν ἕνα ἁπλῶς χωριό, ἀλλὰ σὰν ἕνα Μνημεῖον διατηρητέον πού περικλείει τὸ ἀντίστασιακὸν πνεῦμα τῶν Δυτικομακεδόνων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς πού εἶχον κάμει τὴν θηριώδη ἐμφάνισίν των οἱ Τοῦρκοι. Γέννημα καὶ δημιούργημα τῆς ἀντιστάσεως ἐκείνης ὑπῆρξε ὁ οἰκισμὸς τοῦ Νυμφαίου. Οὗτος πρέπει νὰ ἀποβῇ ἕνας πόλος ἕλξεως τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς διὰ νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν κοινὴν των μοῖραν. Πρέπει νὰ διατρανώσουν τὴν ἀνάγκην διασώσεως αὐτοῦ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν του καὶ διὰ τὴν σημερινὴν του πραγματικότητα, διότι τὸ Νυμφαῖον ἐκ φύσεως καὶ θέσεως πού εὑρίσκεται ἐν μέσῳ δασῶν καὶ ὡραίου ὑψομέτρου ἀποτελεῖ ἕναν πνεύμονα ζωτικὸν διὰ τὴν ὑγείαν. Τὸ Νυμφαῖον ἔχει μίαν ἰδιαιτέραν προσωπικότητα καὶ μίαν ξεχωριστὴν ταυτότητα. Εἶναι τὸ ἀναμενόμενον καὶ προβαλλόμενον θέρετρον τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας.

Κύριοι Κάτοικοι περιοχῶν Ἀμυνταίου καὶ Πτολεμαΐδος προσέξατε τὴν οὐσίαν τῶν γραφομένων μου. Δὲν ἀγωνίζομαι μόνον διὰ νὰ σώσω τούς πεγῆντα Νυμφαιώτας πού ἔμειναν στὸ χωριό μου. Οἱ Νεβεσκιῶται ἦσαν 3.000. Ὅπως ζοῦν ἐν διασπορᾷ οἱ 2.950, ἔτσι θὰ ζήσουν καὶ οἱ ὑπολειπόμενοι πενῆντα. Θεωρῶ ἀνεδαφικὸν τὸ προτεινόμενον τῆς μεταφορᾶς των εἴς τινα χῶρον παρὰ τὸ Ἀμύνταιον ἢ ἄλλοῦ. Αὐτοὶ οἱ πενῆντα ἥρωες τοῦ Νυμφαίου πρέπει νὰ μείνουν εἰς τὴν Κοιτίδα μας ὡς ὁ βασικὸς πυρὴν τοῦ ἀναγεννωμένου νέου Νυμφαίου. Δὲν ἀγωνίζομαι λοιπὸν μόνον διὰ τούς Νυμφαιώτας, ἀλλὰ δι' ὅλην τὴν εὐρείαν Περιφέρειαν. Σώσατε σήμερον τὸ Νυμφαῖον, διὰ νὰ βοηθήσῃ καὶ αὐτὸ εἰς τὴν σωτηρίαν σας.

Ἰατρὸς Ν. Γ. ΦΙΣΤΑΣ

Ἕλληνες καὶ Γραικοί

Κάποιος θόρυβος ἀκούεται γύρω ἀπὸ τὰς λέξεις καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ Ἕλληνες ἢ Γραικοί. Ἐπιβάλλεται κάποια προσοχὴ ἀπὸ ὅλους μας. Ὁ ὅρος «Γραικὸς» καὶ «Γραικιά» εἰς τὸ πρόσφατον παρελθὸν ἐδόθη εἰς τούς Ἕλληνας ἀπὸ τούς Λατίνους μὲ κάποιαν περιφρονητικὴν ἔννοιαν. Πολλοὶ Εὐρωπαῖοι ἐχρησιμοποίησαν συχνάκις τὴν διάκρισιν μεταξὺ τοῦ Ἕλληνες καὶ τοῦ Γραικοί, διὰ νὰ ὑποδηλώσουν τὴν ἀνυπαρξίαν ἱστορικῆς συνεχείας μεταξὺ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ σύγχρονος γνωσσολογία καθορίζει ὅτι ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Νέα Ἑλληνικὴ ἀποτελοῦν μίαν ἑνιαίαν γλῶσσαν μὲ τὰς φυσικὰς ἀλλοιώσεις καὶ παραλλαγὰς πού ἐπιβάλλει ἡ διὰ τοῦ χρόνου διαφοροποίησίς της. Τοῦτο εἰς ἀντίθεσιν μὲ ἄλλας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Π.χ. ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα δὲν εἶναι Λατινική. Προέρχεται ἀπὸ τὴν Λατινικήν, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν συντακτικὴν καὶ τὴν ἰδίαν γραμματικὴν δομήν, τὴν ὁποίαν ἔχουν ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ καὶ ἡ νέα Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὅλαι αὐταὶ αἱ διακρίσεις θὰ ἦταν ἀνώδυνοι, ἐὰν οἱ διάφοροι ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδας δὲν τὰς ἀνεμόχλευον σκοπίμως. Δι' ὃ τὸ ἐπιβάλλεται οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες νὰ μὴ πελαγώνομεν εἰς συζητήσεις, ἀλλὰ νὰ εἴμεθα καὶ νὰ παρουσιαζώμεθα ἡνωμένοι.

Ν.Φ.

"Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΥΜΦΑΙΟΥ"

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α'
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1951
ΕΔΡΑ: ΚΑΒΑΛΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΣΤΕΡΓΙΟΣ Ι. ΤΣΙΡΛΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΙΣ: 1974
ΕΔΡΑ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ:
ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Σ. Ν.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:
Ν. Γ. ΦΙΣΤΑΣ
Χαλκέων 11

Τυπογραφεῖον:
Α. ΣΥΝΑΠΑΛΟΣ
Φιλ. Ἑταιρείας 45
Συντακτικὴ Ἐπιτροπή:
Ι. ΑΛΑΤΣΗΣ-Ν. ΦΙΣΤΑΣ
Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπή:
ΧΡ. ΒΡΑΓΚΟΥ
- ΣΤ. ΤΣΙΡΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δρχ. 200
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Δολ. 15
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ. 10

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Ἕνα ἀπὸ τὰ δηλωτικὰ σημεῖα πολιτισμοῦ ἑνὸς οἰκισμοῦ εἶναι καὶ ἡ φροντὶς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν κατοίκων αὐτοῦ. Οἱ πρόγονοί μας Νεβεσκιῶται εἶχον διαισθανθῆ τὴν ἀξίαν τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν «Ἰατρικήν» καὶ οὕτως ἐξηγεῖται τὸ γεγονός, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν δὲν ὑπῆρχαν οὔτε πρακτικοὶ ἰατροί, πολλῷ μᾶλλον ἐπιστήμονες τοιοῦτοι, καὶ εἰς τὰς μεγάλας ἀκόμη πόλεις, ἡ Γενέτειρά μας Νέβεσκα εἶχε μονίμους ἐν αὐτῇ ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι πλὴν τῶν ἰατρικῶν συμβουλῶν προσέφερον καὶ παντοίας ἄλλας ἐκδηλώσεις εἰς τὸν πολιτιστικὸν τομέα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐθνικὸν καὶ πατριωτικὸν τοιοῦτον.

Ἡ κοινωνικὴ ἡγεσία ἑνὸς χωριοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Παπᾶν, τὸν Ἀστυνόμον καὶ τὸν Δάσκαλον. Ἰδιαιτέραν ὅμως βαρύτητα λαμβάνει αὐτή, ὅταν προστίθεται ὡς τέταρτος καὶ ὁ ἰατρός. Συνήθως ὅμως αἱ πνευματικαὶ ἀξίαι ἑνὸς τόπου, καθὼς καὶ οἱ πάσης φύσεως εὐεργέται, θάπτονται ἀπὸ τούς ἀπογόνους εἰς τοιοῦτον βαθμὸν λησμονιᾶς, ὥστε κανεὶς πλέον νὰ μὴ τούς ἐνθυμῆται.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν πολιτιστικὴν παράδοσιν τοῦ Νυμφαίου οἱ κατὰ περιόδους ἀσκήσαντες ἐν αὐτῷ τὴν ἰατρικὴν διεκρίθησαν πάντοτε ὡς πρωτοπόροι καὶ ἔγραψαν τὰς ὡραιοτέρας σελίδας δημιουργίας.

Αἰσθάνομαι καθῆκον νὰ παραθέσω κατάλογον τῶν ἐκ Νυμφαίου θανόντων Συναδέλφων μου. Ἅπαντες διεκρίθησαν ὡς ἄτομα ἔντιμα καὶ ἀνεπίληπτα εἰς τὰς ποικίλας ἐκδηλώσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ των, καὶ δημοσίου βίου. Ἤσκησαν τὸ ἰατρικὸν λειτούργημα εὐσυνειδήτως καὶ μὲ ἀξιοπρέπειαν. Μὲ τὰ λόγια των, τὰ ἔργα των καὶ τὴν συμπεριφορὰν των εἶχον ἐπισύρει τὸν σεβασμὸν τῆς Κοινωνίας καὶ δι' αὐτὸ ἡ μνήμη των πρέπει νὰ μείνῃ μεταξὺ τῶν Νυμφαιωτῶν αἰωνία.

1) Γ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
2) ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
3) Δ. Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
4) Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
5) Π. ΜΙΛΙΑΝΚΟΣ
6) Γ. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ
7) ΠΙΚΑ Γ. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ
8) Κ. ΔΑΝ
9) Ν. ΖΕΓΑΣ
10) Ν.Μ. ΡΟΖΑΣ
11) Ν. Γ. ΡΟΖΑΣ
12) Β. Ι. ΛΙΑΤΣΗΣ

13) Πλὴν τῶν ὡς ἄνω ἐπιστημόνων ἰατρῶν, προσέφερον ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας καὶ πλεῖστοι ὅσοι πρακτικοὶ τοιοῦτοι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ὅσα καὶ ἂν γραφοῦν, θὰ εἶναι ὀλίγα διὰ τὰς ἀπουδαίας ὑπηρεσίας πού προσφέρουν εἰς τὴν Κοινωνίαν οἱ ἰατροί, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ ἀνταλλάγματος. Κάμνουν βεβαίως τὸ καθῆκον των, ἀλλὰ πολλάκις οἱ ἰατροὶ ἀψηφοῦντες τούς κινδύνους καὶ τὰς συνεπείας δεικνύουν τὸ ἠθικὸν των ἀνάστημα. Εἷς ἐξ αὐτῶν τῶν ἰατρῶν ὑπῆρξε καὶ ὁ ἀείμνηστος ΠΕΝΑΣ ΜΙΛΙΑΝΚΟΣ. Οὗτος ἔπεσε θῦμα τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ του καὶ ἐπλήρωσε μὲ τὴν ζωὴν του τὴν πρὸς τούς ἀσθενεῖς ἀφοσίωσίν του. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐκλήθη ἐσπευσμένως εἰς τὴν Μπελκαμέγην καὶ καθ' ὁδὸν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δριμυτάτου ψύχους ἐκ χιονοθυέλλης ἔπαθε συγκοπὴν τῆς καρδίας του. Ὁ θάνατός του τότε ἄφησε κενόν, διότι ἦτο καλὸς ἐπιστήμων καὶ ὑπέροχος ἄνθρωπος.

Ἤθελα νὰ τονίσω, ὅτι ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη εἶναι ἐλπὶς καὶ παρηγορία δι' ὅλους, ἐνῶ διὰ τὸν ἴδιον τὸν ἰατρὸν εἶναι ἄγχος καὶ ἀγωνία. Παλαιότερον ὑπῆρχεν ὡς ἀνταμοιβὴ ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ ἰατροῦ, ἡ ἀναγνώρισις τῶν θυσιῶν του καὶ ἡ σχετικὴ οἰκονομικὴ ἐπάρκεια. Σήμερον ὅμως τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα ἔχει χάσει μέρος τοῦ γοήτρου του, κυρίως λόγω τῶν κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀνακατατάξεων. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἰατροῦ ἐν τῇ Κοινωνίᾳ εἶναι πολὺ μεγάλη. Στατιστικῶς ἀναφέρω ὅτι σήμερον ἐξασκοῦν τριάντα ἰατροί - κτηνίατροι - ὀδοντίατροι, ἔχοντες σχέσιν ἐκ γενετῆς ἢ ἀγχιστείας μὲ τὸ Νυμφαῖον μας.

Ν. ΦΙΣΤΑΣ, ἰατρός

Οἱ ἀπόδημοι

Ἀφίκοντο διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων ὁ κος καὶ ἡ κα Φρόσω Κ. Μηνακάκη. Εἶναι γνωστὴ εἰς εὐρύτατον κύκλον ἡ ἐθνικὴ καὶ πολιτιστικὴ δρᾶσις αὐτῶν, τὴν ὁποίαν καὶ συνεχίζουν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εἰς τὴν φίλην χώραν τοῦ Τορόντο Καναδᾶ.

Εἶναι ἐνθαρρυντικὸν ἡ μεταξὺ τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων διατήρησις τῶν αἰσθημάτων φιλοπατρίας καὶ παντὸς πού ἔχει σχέσιν μὲ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν Οἰκογένειαν καὶ τὴν διάσωσιν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς Πατρώας των Γῆς. Ἀπὸ τὰς συζητήσεις των ἀναβλύζει ἐνθουσιασμὸς καὶ ἐνδιαφέρον πρὸς πᾶν τὸ Ἑλληνικόν. Ἡ ὕπαρξις εἰς τὸν Καναδᾶν πάσης φύσεως ἀνθελληνικῆς προπαγάνδας, δημιουργεῖ μίαν ὑπέροχον καὶ ἀξιοθαύμαστον ἀντίδρασιν τῶν ἐν ἀποδημίᾳ Ἑλλήνων. Ἡ ἀντίδρασις δὲ αὕτη εἶναι ὄχι παθητική, ἀλλὰ ἐνεργητικὴ τοιαύτη, μὲ σκέψεις καὶ συνθήματα, μὲ ἰδεολογίαν καὶ συνείδησιν, μὲ παλληκαριὰν καὶ χρῆμα. Ὁ κάθε Ἕλλην ἵσταται ὑπερήφανος, ὅταν διαπιστώνει ὅτι οἱ ἀπόδημοι ὁμογενεῖς μας ἀπὸ τὴν πάλην των τὴν συνεχῆ πρὸς τὴν προπαγάνδαν ἐξέρχονται μὲ τὴν ἐθνικὴν των ἑλληνικὴν συνείδησιν ἰσχυράν, χαλυβδώδη καὶ γρανιτώδη.

Μὲ τοιαύτας σκέψεις χαιρετίζω μὲ ἀγάπην τὴν μεταξύ μας παρουσίαν τοῦ μαχητικοῦ αὐτοῦ ζεύγους, τὸ ὁποῖον διαποτίζεται ἀπὸ τὰς ἑλληνοπρεπεῖς ἰδιότητας τοῦ Σπαρτιάτικου καὶ Νεβεσκιώτικου αἵματος αὐτῶν.

Ν. Γ. ΦΙΣΤΑΣ
Πρόεδρος τοῦ Σ. α. Ν.

Ἀπολογισμὸς

Τὸ 1981 εἶναι ἕνας χρονικὸς σταθμὸς καὶ πρέπει διὰ πολλούς λόγους νὰ γίνει ἕνας σύντομος ἀπολογισμὸς τοῦ 1980. Ἂς ἰδοῦμε τί μᾶς ἔλειψε καὶ πῶς θὰ μπορέσωμεν νὰ ὠφελήσωμεν περισσότερον εἰς τὸ μέλλον τὴν Κοιτίδα μας, τὸ Νυμφαῖον.

Νομίζω ὅτι μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἀρετὰς τοῦ Ἀνθρώπου, ἴσως ἡ ὑψίστη ἐξ αὐτῶν, εἶναι ἡ ἀγάπη. Λοιπὸν αὐτὴ ἰδίως μᾶς ἔλειψε, κάπως περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε, μεταξὺ τῶν ἐκ Νυμφαίου Ἀνθρώπων. Καὶ κατὰ ἀξίους παρατηρητάς, ἡ μείωσις τῆς ἀγάπης, ὑπογραμμίζει αὐτὸ πού λέγεται «Ἀνθρωπιά». Ὁ ἀτομικισμὸς πού διακρίνει σήμερον σχεδὸν ὅλους τούς πατριώτας μας ἐπέφερε τὴν ἐξαφάνισιν μιᾶς καταστάσεως πού ἐπικρατοῦσε μέχρι πρὸ τινος. Τώρα μᾶς λείπει τὸ καλούμενον «Μεράκι». Ἄλλοτε κάθε πατριώτης φιλοξοῦσε νὰ κάμῃ κάτι διὰ τὴν Γενέτειράν μας καὶ τὸ ἔκαμνε ὁ καθείς σύμφωνα μὲ τὸ μεράκι του. Σήμερον, εἷς τινα στιγμὴν πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἀκούω πολλούς πού ὑπόσχονται ὅτι κάτι θὰ φιάσουν, κάτι θὰ προσφέρουν, κάτι θὰ δημιουργήσουν. Μετ' ὀλίγον ὅμως ξεχνοῦν τὰς ὑποσχέσεις των. Καὶ ὅταν τούς ρωτᾶς, διατί; Σοῦ ἀπαντοῦν «Τί, κορόϊδο εἶμαι ἐγὼ νὰ φιάσω κάτι καὶ νὰ τὸ χαίρονται ἡ ἄλλοι;».

Μὲ τοιαύτας στενὰς σκέψεις καὶ ἀπραξίας ἀνακόπτεται ἡ πάσα δημιουργία. Ἡ ἱστορία διδάσκει, ὅτι εἰς τὰς συμφορὰς τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀτόμου ἢ Οἰκογενείας ἢ Οἰκισμοῦ, ὅπως συμβαίνει σήμερον εἰς τὸ Νυμφαῖον, οἱ πραγματικοὶ Ἄνθρωποι αἰσθάνονται πόνον ἐσωτερικόν. Ὑπάρχουν δὲ περιπτώσεις πού τὰ δάκρυα ὅταν χύνονται ὁμαδικῶς, ἐκδηλώνουν πολιτισμὸν καὶ δένουν ψυχικὰ τούς πονοῦντας. Ἀλλά, οὔτε τοιοῦτον τι ἐσημειώθη εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἡμῶν πατρίδα. Φαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ μία ἀναισθησία τοῦ πνεύματος τῆς Ἀνθρωπιᾶς. Ἕνα ἀπὸ τὰ βαθύτερα αἴτια τῆς κατάντιας καὶ τῆς δημιγραφικῆς κάμψεως τοῦ Νυμφαίου εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς:

Ἀπὸ τὸν Οἰκισμόν μας ποτὲ δὲν ἔλειψε τὸ χρῆμα, οὔτε οἱ ἀνώτεροι ἄνθρωποι. Ἀντί ὅμως νὰ καταληφθοῦν ὅλοι τους ἀπὸ δημιουργικὴν πνοὴν καὶ νὰ παρουσιάσουν ρεαλισμὸν εἰς τὰς καλὰς των σκέψεις, κατὰ ἕναν περίεργον τρόπον ἐπροτίμησαν καὶ προτιμοῦν νὰ ἐπιδίδονται εἰς ἀλληλοφαγώματα, εἰς ὑποψίας καὶ εἰς μικρούς ὑπολογισμούς. Αἱ συζητήσεις των πάντοτε εἰς χαμηλὸν ἐπίπεδον μὲ ἀντεγκλήσεις καὶ ὑπονοούμενα. Παντοῦ πρυτανεύει ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον. Περὶ γενικωτέρου τινὸς τοιούτου, οὐδεμία σκέψις ἢ προθυμία.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας πῶς θὰ διασώσωμεν τὸ Νυμφαῖον μας; Ὅλοι λέγομεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξελιχθῇ εἰς θέρετρον. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὅμως τοῦτο, ἐπιβάλλεται νὰ ὑποστῶμεν ὅλοι θυσίας. Οἱ δυνάμενοι ἐκ τῶν Πατριωτῶν καὶ ἔχομεν πολλούς τοιούτους, πρέπει νὰ ἐμπλουτίσουν τὸ χωριό μὲ κάθε τί πού κρίνεται ἐνισχυτικὸν διὰ τὴν προβολήν του. Αὐτοί νὰ εὕρουν μιμητὰς καὶ τὸ Σύνολον ἡμῶν νὰ γεμίσει τὴν καρδιάν μας μὲ τὸ εὐγενικὸν συναίσθημα τῆς ἀγάπης. Εἴθε κατὰ τὸ 1981 νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν.

Ν.Φ.

Δωρεὰ

Ἡ κ. Φρόσω Κ. Μηνακάκη πρὸς ἐμπλουτισμὸν τοῦ ἐν Νυμφαίῳ Μουσείου μου ἐδώρησε ἕνα πολύτιμον ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον πού ἐξεδόθη πρὸ 243 ἐτῶν, τῷ 1738. Συλλέκται Ἀμερικανοί προσέφερον μεγάλα ποσὰ πρὸς κατοχήν του, ἀλλὰ ἡ σώφρων δωρήτρια ὀρθῶς ἐστάθμησε, ὅτι ἔπρεπε νὰ στολίζῃ τὴν πατρώαν Γῆν τοῦ Νυμφαίου, διότι τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐξέπεμπε διδαχὰς εἰς τὰ ὦτα τῶν προγόνων μου Νεβεστιάνων διὰ τοῦ ἱερέως ΤΡΑΜΑΝΤΖΑ, ὅστις ἐκήρυττε τὸν λόγον του, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος περὶ τῷ 1800 μ.Χ. εἰς μικρὰν Ἐκκλησίαν τῆς Νιβεάστας. Ἀργότερον ἐπὶ τῶν θεμελίων τῆς μικρᾶς μας ἐκείνης ἐκκλησίας ἀγγγέρθη περὶ τῷ 1867 ὁ περικαλλὴς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ εἰς αὐτόν, μεταξὺ ἄλλων, ἱερουργοῦσε καὶ ὁ ἐγγονὸς τοῦ ὡς ἄνω ἱερέως, ὁ ἀείμνηστος Παπαγεώργης Τραμαντζᾶς, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Νιβεάστα εἶχε μετονομασθῆ εἰς ΝΕΒΕΣΚΑΝ.

Τὸ βιβλίον λοιπὸν αὐτὸ μὲ τὰς 400 περίπου σελίδας του, πλὴν τῶν σαφῶν παραινέσεων τοῦ γράφοντος Θεοφιλεστάτου Κερνίκης καὶ Καλαβρύτων Ἐπισκόπου ΗΛΙΟΥ ΜΗΝΙΑΤΗ τοῦ Κεφαληνιέως, εἶναι ἐμποτισμένον καὶ ἀπὸ τὴν πνοὴν δύο ἀειμνήστων ἱερέων ἐκ τῆς Οἰκογενείας ΤΡΑΜΑΝΤΖΑ τοῦ νῦν Νυμφαίου.

Ἐκφράζομεν θερμὰς εὐχαριστίας εἰς τὴν εὐγενῆ δωρήτριαν καὶ εὐχόμεθα ἡ πρᾶξις της αὕτη νὰ εὕρῃ μιμητάς, διότι τὸ «Μουσεῖον» δὲν εἶναι μόνον κιβωτός, ἀλλὰ συνάμα καὶ πομπὸς ἱστορικῶν γεγονότων.

Ν. Γ. ΦΙΣΤΑΣ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ

— Ἡ στήλη αὐτὴ αἰσθάνεται ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση ὅταν ἀναγνωρίζεται ἀπὸ παντοῦ ἡ μεγάλη προσπάθεια διὰ τὴν συνέχιση τῆς Φωνούλας μας καὶ τὸ γράφω αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ καλὸ σχόλιο τοῦ «ΒΟΡΕΙΟΥ» εἰς τὴν ἐφημερίδα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

— Συνέχισε λοιπὸν Φωνούλα τὸν δρόμο σου καὶ τὴν προσπάθειά σου καὶ ἂς ἀμελοῦν μερικοί νὰ στέλνουν τὶς συνδρομές, ἐμεῖς θὰ σὲ βοηθήσουμε ὅσο μποροῦμε.

— Τὸ χωριό μας μὲ τὶς φουρτοῦνες ἀποκλείσθηκε γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες χωρὶς φῶτα καὶ τηλ) νο καὶ παρ' ὅλα ταῦτα ἀρκετοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀνεβαίνου. Βέβαια εἶναι ὀλίγοι ἀλλὰ μὲ τὴν βελτίωση τοῦ καιροῦ θὰ αὐξάνονται διαρκῶς. Πληροφορούμε ὅτι ἔγινε ἡ ὑγιοπραξία διὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ὀροφῆς τῆς ἐκκλησίας καὶ γρήγορα θὰ εἶναι ἕτοιμη, ἔτσι νὰ περιορισθῆ λίγο τὸ κρῦο ἀλλὰ μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ συνεργείου θὰ εἶναι εὔκολο νὰ γίνουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα στασίδια ἔτσι νὰ ὁλοκληρωθῆ εἰς τὸ σύνολο ἀπὸ ἀπόψεως στασιδιῶν.

— Κάτι πληροφορίες γιὰ ἐγκατάσταση ἐργαστηρίου γούνας εἰς τὸ χωριό δὲν ἐπαληθεύθησαν ἀκόμη πάντως καὶ πού γίνεται λόγος ἀκόμη εἶναι ἀρκετὰ ἐλπιδοφόρο γιατὶ ἔτσι ἐνθαρρύνονται ἡ ἐλπίδες διὰ τὴν ἀναγέννηση τοῦ χωριοῦ.

— Ἀπὸ ὅτι διαβάζουμε ἄλλο ἕνα σπίτι θεμελιώνεται τὴν ἄνοιξη ἀπὸ τὸν συμπατριώτη μας Φ. Οἰκονόμου, ἔτσι δειλά - δειλά, ἔγιναν ἀρκετὰ καινούργια σπίτια καὶ εὐχόμαστε νὰ γίνουν καὶ ἄλλα.

— Ἀκούω ὅτι ὁ Σύνδεσμός μας θὰ πραγματοποιήση τὴν ἄνοιξη ἐκδρομὴ ἐκτὸς τῆς τακτικῆς πού γίνεται κάθε χρόνο γιὰ τὴν τέλεση τοῦ ὁλοκαυτώματος. Καιρὸς ἦταν νὰ κάνει καὶ κανένα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Τώρα θὰ μοῦ πεῖτε πόσοι θὰ προστρέξουν νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν ἐκδρομὴ του, καὶ νὰ μὴν ἔχουμε μόνον ἀπαιτήσεις, καὶ παράδειγμα θὰ ἔχωμε τὸ προσεχὲς τσάϊ τῆς 8ης Φεβρουαρίου πού θὰ δωθεῖ εἰς τὴν αἴθουσα τοῦ Ξενοδοχείου «ΒΙΚΤΩΡΙΑ», ἔτσι θὰ δείξωμε ἐμεῖς οἱ ΝΥΜΦΑΙΩΤΑΙ πόσο ἐνυσχύουμε τέτοιες προσπάθειες.

Καὶ στὸ ἄλλο φύλλο ἡ συνέχεια. ΝΥΜΦΑΙΩΤΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι μεταξὺ τῶν Νέων πού κατάγονται ἀπὸ τὸ Νυμφαῖον ὑπάρχουν ἀκόμη ἀρκετοὶ οἱ ὁποῖοι δονοῦνται ἀπὸ τὰ κατάλοιπα τῆς ἱστορίας καὶ τῆς παραδόσεως τῆς θρυλικῆς Νεδέσκης. Δυστυχῶς δὲν μποροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἰδιαιτέρας τινὸς πολιτιστικῆς κινήσεως τῶν Νέων μας, διότι αὕτη ἔχει καταστεῖ εἰς τὸν πατριωτικὸν μας κύκλον ὑποτονική, σχεδὸν ἀνύπαρκτη. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου μεγάλη εἶναι ἡ εὐθύνη τῶν Γονέων των. Ἀμφιβάλλω μάλιστα ἐὰν οὗτοι τὴν «Φωνὴν Νυμφαίου» τὴν δίδουν πρὸς ἀνάγνωσιν εἰς τὰ παιδιά των, πολὺ δὲ περισσότερον ἀμφιβάλλω ἐὰν ἀνοίγουν συζήτησιν τινα περὶ τῶν τόσων προβλημάτων τῆς ἰδιαιτέρας των Πατρίδος.

Ἰσχυρίζονται οἱ Νέοι μας ὅτι αὐτοὶ ἀποτελοῦν μίαν νέαν γενεὰν ἀνθρώπων μὲ ἔντονην προσωπικότητα καὶ θάρρος, καὶ ὅτι μὲ ὑπερηφάνειαν αὕτη ὀρθώνει τὸ ἀνάστημα της διὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις. Χαίρομεν ὅταν ἀκούσωμεν αὐτούς τοὺς ἰσχυρισμούς των. Θὰ ἠθέλαμεν ὅμως ὁ ὡραῖος ζῆλος τῶν Νέων μας νὰ μὴ περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ νὰ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸν χῶρον τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ ὑπενθυμίσω ἕνα πρόσφατον γεγονὸς πού συνεκλόνισε τούς Νεδεσκιώτας εἰς μέγιστον βαθμόν.

Εἶναι τὸ κλείσιμον τοῦ Σχολείου μας. Πρόβλημα κεφαλαιῶδες διὰ τὴν Κοιτίδα μας μὲ ἐπίδρασιν πολὺ περισσοτέραν ἐπὶ τῆς νέας γενεᾶς καὶ ὀλιγώτερον διὰ τὴν γενεὰν τῶν Γονέων των. Καὶ ὅμως δὲν ἠκούσθη οὔτε προφορικὴ οὔτε γραπτὴ τις ἐκδήλωσις συγκινήσεως παρὰ τῶν Νέων μας.

Ἡ «Φωνὴ τοῦ Νυμφαίου» προτείνει διαγωνισμὸν ἐκθέσεως ἰδεῶν μὲ θέμα: «Τὸ Σχολεῖον Νυμφαίου». Νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ Νυμφαιῶται μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν Λυκείων καὶ ὅλοι οἱ φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι τῶν ἀνωτέρων πνευματικῶν ἱδρυμάτων. Διὰ πολλοὺς λόγους εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ κίνησις αὕτη τῆς Νεολαίας μας. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Νυμφαιωτῶν θὰ κρίνει τὰς ἐκθέσεις ταύτας καὶ θὰ τὰς δημοσιεύσει εἰς τὴν «Φωνὴν τοῦ Νυμφαίου». Ν. Γ. ΦΙΣΤΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἕνας φίλος μου Ἀθηναῖος τὸ καλοκαίρι συνηντήθη εἰς τὰ καλδερίμια τοῦ Νυμφαίου, μὲ μίαν ἐκ Φλωρίνης καλλονήν. Αὐθόρμητα ἀγκαλιασθήκανε καὶ ὁ διατρέχων τὴν ὀγδόην δεκαετηρίδα του Ἀθηναῖος ἠκούσθη λέγων: «Πῶς καταντήσαμεν Λοχία...». Πράγματι ἡ ἀλλαγὴ πού ὑφίστανται οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν πανδαμάτορα χρόνον ἀποτελεῖ ὑπόμνησιν τῆς ματαιότητας τῶν ἐγκοσμίων. Ταυτοχρόνως ὅμως ὑποδηλεῖ καὶ τὴν ἐγωϊστικὴν σκληρότητα τῶν ἀνθρώπων, ὅταν διανύουν τὴν νεότητά των. Τότε, ἀρνοῦνται ἀμοιβαῖα ζωηφόρα ἀγκαλιάσματα, μολονότι τὰ λαχταροῦν. Τώρα, τὰ προσφέρουν, ἀλλὰ εἶναι πλέον ἀργά, διότι μοιάζουν μὲ «πυρεῖα ἄνευ θείου καὶ φωσφόρου». Δηλαδὴ εἶναι ἀγκαλιάσματα ἄνευ θετικοῦ τινος ἀποτελέσματος, δὲν προκαλοῦν συγκίνησιν δὲν παρέχουν χαράν. Ἁπλῶς ἐκφράζουν μετάνοιαν διὰ διαφυγούσας ἀμοιβαίως στιγμὰς εὐτυχίας. Παρ' ὅλα αὐτὰ πού εἶναι ἀληθινά, ὅταν ὁ ἔρως διατηρεῖται καὶ εἰς τὴν προχωρημένην ἡλικίαν, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἦτο πάντοτε εἰλικρινὴς καὶ ὅτι εἰς τὰ «γεράματα» προσλαμβάνει μεγαλυτέραν ρομαντικότητα.

ΚΡΙΤΙΚΗ

Ἀναδημοσιεύομεν ἀπὸ τὴν ἔγκριτον ἐφημ. «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» τῆς 14ης Ἰανουαρίου σχόλιον τοῦ κου «Βορείου» καὶ ἐκφράζομεν θερμὰς εὐχαριστίας μας, διότι τοιαῦται ἐκδηλώσεις εἶναι βῆμα θετικὸν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν προσπαθειῶν πού καταβάλλει ὁ Σύνδεσμός μας πρὸς διάσωσιν τοῦ ἱστορικοῦ ΝΥΜΦΑΙΟΥ.

★

«Πήραμε τὴν «Φωνὴ τοῦ Νυμφαίου», μηνιαία ἐφημερίδα πού τὴν ἐκδίδει ὁ σύλλογος τῶν ἀπανταχοῦ Νυμφαιωτῶν «Ἅγιος Νικόλαος». Εἶναι ὡραῖο καὶ συγκινητικὸ αὐτὸ τὸ «ἀπανταχοῦ», ἀφοῦ θυμίζει τὰ καλύτερα καὶ ἡρωϊκότερα καὶ ἀποδοτικώτερα χρόνια τῆς ἑλληνικῆς καὶ ἰδιαίτερα μακεδονικῆς διασπορᾶς. Καὶ στὴν πρόσφατη ἔκδοσή της, γιὰ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1981, ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἱστορία τῆς μοναδικῆς κωμόπολης καὶ τῶν κατοίκων της. Εἰσέρχεται ἤδη στὸ 8ον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της καὶ ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος κρίκου συνδετικοῦ μὲ τούς Νυμφαιώτες ὅπου καὶ ἂν βρίσκονται στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ ἐξωτερικό. Ἐν τύπωση προξενεῖ στὴν ὑπόψη ἔκδοση ἕνα ἄρθρο στὴν ἱστορία τοῦ Νυμφαίου καὶ γιὰ τὶς σημερινὲς δυνατότητες γραμμένο ἀπὸ τὸν πρόεδρο τοῦ συνδέσμου Νυμφαιωτῶν Ν. Φίστα. Ἀλλὰ στὴν ἴδια ἔκδοση περιλαμβάνονται πολλὰ ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα γιὰ τὴν λαογραφία καὶ τὴν παράδοση τῆς ἱστορικῆς κωμοπόλεως καὶ μερικὲς εἰδήσεις ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τὴν κίνηση τῶν κατοίκων της. Μὲ συμπάθεια βλέπει κανένας στὴν ἔκδοση αὐτὴ τὶς προσπάθειες πού καταβάλλονται γιὰ νὰ διασωθεῖ ὁ λαογραφικὸς πλοῦτος πού σὲ παγελλήνια κλίμακα ἐξαφανίζεται μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου».

Ο ΒΟΡΕΙΟΣ

Ξέρετε ὅτι...

— Στὸ Νυμφαῖο ὑπῆρχαν:

Ἡ ΦΕΝ (Φιλοπρόοδος Ἕνωσις Νυμφαίου) καὶ ὁ ΣΕΦΑΝ (Σύλλογος ἐθνικῆς φυσικῆς ἀγωγῆς Νυμφαίου).

— Ὁ Προφήτης Ἠλίας εἶναι Ἅγιος νεοφερμένος στὸ Νυμφαῖο. Στὴν κορυφὴ τῆς Τσούκας, ὑψόμετρον 1478, πού δεσπόζει τῆς πεδιάδος Ἐορδαίας καὶ Ἀμυνταίου, ἡ Στρατιωτικὴ Φρουρὰ Νυμφαίου τὸ 1948 ἔκτισε τὸν Προφήτη Ἠλία. Ἀπὸ τότε ἡ μνήμη του τιμᾶται τὴν 20 Ἰουλίου μὲ πανηγῦρι.

— Τὸ Σπίτι τῶν Ἀδελφῶν Λ. Σωσσίδη εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα πού ἐπελέγησαν ἀπὸ τὸν ΕΟΤ νὰ ἀναβιώσει, διατηρῶντας ἔτσι τὴν γνήσια παραδοσιακὴ φυσιογνωμία τοῦ τόπου. Σ.Γ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Δωρεαί

Ὁ Σύνδεσμός μας εὐχαριστεῖ:

— τὴν κ. Εἰρήνην Σταύρου Δημητριάδου διὰ προσφορὰν της δύο χιλιάδων δραχμῶν.

— Τὴν κ. Μαρίαν Ναούμ Βλάχου διὰ πεντακοσίας.

— Τὸν κ. Θ. Μιγάδην ἐκ Κρήτης διὰ χιλίας εἰς μνήμην Θωμᾶ Θώμου.

— Τὴν κ. Λίναν Γ. Νούσιου διὰ χιλίας εἰς μνήμην Κ. Ἰ. Λιάτση.

— Τὴν κ. Εὐαγγελίαν Παυλίδου διὰ χιλίας δραχμάς.

— Τὸν κ. Κ.Ν. Ρόζαν διὰ δύο χιλιάδας.

— Τὴν κ. Ζωὴν Νέρου διὰ χιλίας.

— Τὴν κ. Φρόσω Κ. Μινακάκη διὰ ὀκτακοσίας δραχμὰς στὴν Ἐφημερίδα.

— Τὴν κ. Μαρίκαν Ν. Νιτσάγια διὰ ὀκτακοσίας δραχμὰς στὴν Ἐφημερίδαν μας καὶ ἑπτακοσίας εἰς μνήμην Ἀν. Γιώρη.

— Τὸν κ. Ἐμ. Τσαλίκογλου διὰ πεντακοσίας.

— Τὸν κ. Ἀθ. Μπιτσόλαν διὰ πεντακοσίας.

— Τὸν κ. Ἰ. Θ. Βράγκον διὰ χιλίας δραχμὰς εἰς μνήμην Κ. Λιάτση.

— Τὴν κ. Λίναν Στ. Τσίρλη διὰ πεντακοσίας δραχμὰς εἰς μνήμην Κ. Λιάτση.

ΝΕΑ ΤΟΥ ΝΥΜΦΑΙΟΥ

— Ὁ ἐν Ἀθήναις κ. Γῶγος Μ. Σωσσίδης ἔστειλε διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας εἰς μνήμην Γονέων του καὶ ἀδελφῆς Μαρίας δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας.

— Οἱ ἐν Λαρίσῃ κ. Ἀθανάσιος Μπιτσόλας καὶ κ. Θωμᾶς Παπακωνσταντίνου ὁμοίως ἀνὰ χιλίας δραχμὰς ἕκαστος εἰς μνήμην προσφιλῶν των νεκρῶν.

— Ἡ κ. Μαρία Ναούμ Βλάχου ὁμοίως πεντακοσίας δραχμάς.

— Ἡ ἐν Καναδᾷ κ. Μαρίκα Ν. Νιτσάγια διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας δύο χιλιάδας.

Εὐχαριστήριον

Ὁ βουλευτὴς μας κ. Γ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ μᾶς ἐγνωστοποίησε ὅτι ἀπὸ τὸ προϊὸν τῶν Κρατικῶν Λαχείων ἐπιχορηγήθησαν ἡ Κοινότης Νυμφαίου μὲ 50.000, ἡ Ἐκκλησία Νυμφαίου μὲ 20.000 καὶ ὁ Σύνδεσμός μας μὲ 25.000.

Τοῦ ἐκφράζομεν θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐνέργειάν του.

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Συνδέσμου

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Καλοῦνται ἅπαντα τὰ Μέλη τοῦ Συνδέσμου μας μετὰ τῶν Οἰκογενειῶν των νὰ τιμήσουν διὰ τῆς παρουσίας των τὸ «Τσάϊ», πού θὰ δοθῆ τὴν Κυριακὴν 8 Φεβρουαρίου 1981, καὶ ὥραν 6ην μ.μ. εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Ξενοδοχείου «Βικτώρια» ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λαγκαδᾶ 13.

Ἡ εἴσοδος ἐλευθέρα. Ἰδιαίτεραι προσκλήσεις δὲν θὰ σταλοῦν.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ